

Sygnatura akt I C 567/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w S. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Baranowicz

Protokolant: Karolina Mroczyńska

po rozpoznaniu 25 maja 2017 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Powiatu (...) - Powiatowego Urzędu Pracy w S.

przeciwko A. C. (1), M. C.

o zapłatę

I. Oddala powództwo,

II. Zasądza od powoda Starostwa Powiatowego – Powiatowego Urzędu Pracy w S. solidarnie na rzecz pozwanych A. C. (1) i M. C. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania;

III. nakazuje pobrać od powoda Starostwa Powiatowego – Powiatowego Urzędu Pracy w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. kwotę 10 zł (dziesięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Sądu Rejonowego Marek Baranowicz

Sygn. akt I C 567/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 września 2015 r. powód Powiat (...) – Powiatowy Urząd Pracy w S. wniósł o zasądzenie od pozwanych A. C. (1) i M. C. solidarnie na rzecz powoda kwoty 21.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 23 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.417 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że 23 grudnia 2014 r. zawarł z A. C. (1) umowę w sprawie przyznania bezrobotnemu jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej w ramach projektu „Rynek pracy dla każdego”, na mocy której powód przyznał pozwanemu środki pieniężne w kwocie 21.300 zł na podjęcie działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług handlowych, a pozwany zobowiązał się do prowadzenia działalności gospodarczej przez co najmniej 12 miesięcy, a także do składania w określonych terminach dokumentów w postaci zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działalności gospodarczej, zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu i oświadczenia o wysokości osiąganego przychodu. Nadto pozwany zobowiązał się do zwrotu równowartości odliczonego lub zwróconego podatku w terminie 30 dni od dnia uzyskania zwrotu. Pozwana M. C. poręczyła tę umowę. Wskazał dalej, że „pozwana uzyskała zwrot w lutym 2014 r.”, jednakże nie wykonała obowiązku wynikającego z umowy, a złożyła deklaracje za styczeń, luty i marzec 2014 r. Zgodnie z zawartą umową powód próbował zweryfikować poprawność wykonania umowy, jednak z uwagi na czynności pozwanego było

to znacznie utrudnione. W wyniku przeprowadzonych czynności kontrolnych powód stwierdził niezgodność czynności pozwanego z umową, w tym w szczególności niespełnienie wymogów należytego udokumentowania zakupów z przyznaných środków. W związku z tym powód pismem z 20 kwietnia 2015 r. wezwał pozwanego do zwrotu przyznaných środków wraz z odsetkami. Wobec bezskuteczności wezwania powód wezwał do zapłaty pozwaną M. C. jako poręczyciela. Również i to wezwanie, mimo że zostało odebrane, pozostało bez odpowiedzi. (k. 3 – 5 akt)

Nakazem zapłaty z 20 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w S. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 17 akt)

W piśmie z 2 stycznia 2016 r., stanowiącym sprzeciw od nakazu zapłaty z 20 listopada 2015 r., pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu tak zajętego stanowiska pozwani wyjaśnili, że A. C. (1) nie otrzymał zwrotu podatku VAT. Wyjaśnili, że wszystkie zakupy zostały dokonane u istniejących podmiotów, a samochód osobowy marki R. (...) o nr. rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia losowego, w którym zniszczeniu uległ mobilny punkt kawowy. Pozwani podnieśli, że powód nie podnosił innych zarzutów co do sposobu wykorzystania otrzymanych środków.

Nadto wskazali, że pełnomocnik powoda nie ma umocowania do działania w imieniu powoda przeciwko pozwanej M. C. (k. 20 – 23 akt)

W piśmie z 18 kwietnia 2016 r. powód wskazał, że wystawcą rachunków jest spółka (...) Sp. z o.o., która nie jest wpisana do KRS, a numer NIP i REGON prowadzą do spółki (...) Sp. z o.o. w organizacji, a więc spółka ta nie została w odpowiednim terminie 6 miesięcy wpisana do KRS. Wskazał, że prezesem spółki była M. C.. Podał, że 1 kwietnia 2015 r. pozwany przedłożył powodowi kserokopię dowodu rejestracyjnego z ważnym badaniem technicznym pojazdu z datą 1 kwietnia 2015 r., co wskazywało, że samochód jest sprawny. Ponownie zwrócił uwagę na rozbieżności między datą wypadku, w którym uległo zniszczeniu mobilne stanowisko kawowe, tj. 14 marca 2015 r. a datą wystawienia faktury za jego zakup, czyli 30 marca 2015 r., a także na fakt, że zakupiony samochód został opisany jako przeznaczony wyłącznie do użytku prywatnego. (k. 42 – 43 akt)

W piśmie z 24 listopada 2016 r. powód wskazał, że pozwany nie podawał wcześniej przyczyny nieprzedstawienia dowodu rejestracyjnego zakupionego samochodu. (k. 232 – 234 akt)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

18 listopada 2014 r. P. C. (1) i P. C. (2) zawarli umowę spółki (...) Sp. z o.o. Siedziba spółki mieściła się w S. przy ul. (...). Spółka nie została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego.

Dowód:

- umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialności oraz protokół z pierwszego zgromadzenia wspólników k. 212 – 214 akt

- zeznania świadka P. C. (2) k. 175v – 177 akt

- zeznania świadka M. C. k. 180v – 181 akt

- zeznania świadka M. C. k. 180v – 181 akt

Pod koniec 2014 r. na prośbę A. C. (1), jego kolega, T. M. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. kupił z przeznaczeniem dla A. C. (1) elementy mobilnego stanowiska kawowego – ekspres z szafkami oraz namiot na metalowym stelażu wraz z ławką i stołem, za łączną kwotę około 5.300 zł. A. C. (1) wskazał, że będzie ubiegał się o dofinansowanie w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. i gdy je uzyska odkupi od niego cały zestaw.

Dowód:

- zeznania świadka T. M. (1) k. 160 – 160v, 455v – 456 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

A. C. (1) wniósł do Powiatowego Urzędu Pracy w S. o przyznanie mu z Funduszu Pracy jednorazowych środków w kwocie 21.300 zł na podjęcie działalności gospodarczej m.in. w zakresie przygotowywania i podawania napojów, sprzedaży detalicznej pieczywa, ciast, wyrobów ciastkarskich i cukierniczych. W kalkulacji i specyfikacji kosztów z środków z Funduszu Pracy wskazał: używany samochód dostawczy – 6.000 zł, nowy mobilny punkt kawowy z wyposażeniem (konfiguracja z kawiarką i czekoladziarką) – 14.000 zł, towar – 1.300 zł. Oświadczył, że wydatki przekraczające wyliczoną kwotę pokryje z środków własnych.

Poręczycielem miała zostać żona A. C. (1), M. C., z którą pozostawał w ustroju rozdzielności majątkowej, a która wyraziła zgodę na zawarcie z A. C. (1) umowy najmu jednego z pomieszczeń znajdujących się w lokalu położony w S. przy ul. (...) w celu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej w zakresie prac biurowych.

W związku z pozytywnym rozpatrzeniem wniosku A. C. (1), 23 grudnia 2014 r. Powiat (...) – Powiatowy Urząd Pracy w S. zawarł z nim umowę nr (...) na przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej w ramach realizacji projektu „Rynek pracy dla każdego” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach (...) 6.1.3. umowa (...) 06.01.03-32 – 015/08-00, na mocy której zobowiązał się przekazać na rzecz A. C. (1) kwotę 21.300 zł na podjęcie działalności gospodarczej w zakresie przygotowania i podawania napojów – mobilny punkt kawowy. A. C. (1) zobowiązał się do:

- przeznaczenia wszystkich otrzymanych środków na sfinansowanie niezbędnych do uruchomienia działalności zakupów wymienionych w załączniku nr 2 do wniosku, który stanowił integralną część umowy, w terminie dwóch miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej,

- dokonania wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie później niż następnego dnia roboczego po dniu zawarcia umowy z datą rozpoczęcia działalności gospodarczej nie wcześniejszą niż 7 stycznia 2015 r.,

- podjęcia działalności gospodarczej w terminie do 2 lutego 2015 r. i do tego dnia - przedłożenia Powiatowemu Urzędowi Pracy w S. zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o zgłoszeniu rozpoczęcia działalności gospodarczej i zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zgłoszeniu do ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej,

- złożenia w terminie do dwóch miesięcy od dnia podjęcia działalności rozliczenia zawierającego zestawienie kosztów wydatkowanych od dnia zawarcia umowy, ujęte w załączniku do umowy wraz z imiennymi dokumentami potwierdzającymi dokonanie zakupów,

- prowadzenia w sposób ciągły działalności gospodarczej przez co najmniej 12 miesięcy,

- składania w terminie do 31 maja 2015 r., 31 sierpnia 2015 r., 30 listopada 2015 r. i w okresie dwunastu dni po upływie 12 miesięcy od dnia wskazanego w ewidencji działalności gospodarczej jako data rozpoczęcia: zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działalności gospodarczej, zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o podleganiu ubezpieczeniu, oświadczenia o wysokości przychodów osiągniętych w okresie za jaki jest składane oświadczenie,

- zgłoszenia w terminie 3 dni od dnia zaprzestania o każdej sytuacji nieprowadzenia działalności gospodarczej,

- udzielania Powiatowemu Urzędowi Pracy w S. niezbędnych dokumentów, udzielania informacji i wyjaśnień na temat sposobu wykorzystywania środków oraz umożliwienia wizyt monitorujących w każdym czasie,

- niezbywania, ani nie oddania do korzystania przez inne osoby, bez uprzedniej zgody Powiatowego Urzędu Pracy w S., sfinansowanych zakupów za wyjątkiem środków obrotowych, takich jak towary handlowe, materiały do produkcji czy opakowania,
- zwrotu równowartości odliczonego lub zwróconego podatku naliczonego dotyczącego zakupionych towarów i usług w ramach przyznanych środków w terminie 30 dni od dnia uzyskania zwrotu,
- przechowywania dokumentacji dotyczącej pomocy de minimis.

Nadto A. C. (1) zobowiązał się do zwrotu otrzymanych środków w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania w tym zakresie, jeżeli:

- będzie prowadził działalności gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy,
- złoży nieprawdziwe oświadczenie, o którym mowa w § 6 umowy,
- naruszy inne warunki umowy z zastrzeżeniem § 9 ust. 2 i 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 23 kwietnia 2012 r. w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2012 r., poz. 457 ze zm.).

Powiatowy Urząd Pracy w S. mógł przy tym żądać zwrotu całości przyznanych środków wraz z odsetkami naliczanymi od dnia ich uzyskania w przypadku niedokonania zwrotu równowartości odliczonego lub zwróconego podatku naliczonego, dotyczącego zakupionych towarów i usług w ramach przyznanych środków.

Poręczycielem za wszystkie zobowiązania związane z umową nr (...) z 23 grudnia 2014 r. została M. C..

Pomocy udzielono w ramach pomocy de minimis.

Środki przyznane w ramach projektu w kwocie 21.300 zł zostały przekazane na rachunek bankowy prowadzony dla A. C. (1) 23 grudnia 2014 r.

Dowód:

- wniosek wraz ze złożoną z nim dokumentacją k. 274 – 329, 258 – 271, 240 akt
- arkusz oceny wniosku k. 272 – 273 akt
- dokumentacja zgromadzona w związku z przystąpieniem do realizacji projektu k. 247 – 257 akt
- umowa nr (...) z 23 grudnia 2014 r. wraz z załącznikami k. 235 – 239, 241 – 242 akt
- oświadczenie poręczyciela z 23 grudnia 2014 r. k. 10v, 244 akt
- zaświadczenie o pomocy de minimis k. 245 – 246 akt
- dyspozycja wypłaty k. 11, 354 akt
- historia rachunku k. 11v, 353 akt
- zeznania świadka J. S. k. 157v – 159v, 434 – 436 akt
- zeznania świadka J. B. (1) k. 174 – 175v, 432 – 434 akt
- zeznania świadka M. C. k. 180v – 181 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

23 grudnia 2014 r. A. C. (1) został wpisany do rejestru REGON.

Dowód:

- dane z wpisu w rejestrze REGON k. 351 akt

26 stycznia 2015 r. A. C. (1) kupił od (...) s.c. T. Ś. M. J. w S. samochód osobowy marki R. (...) (rok produkcji 1999, nr VIN (...)) za cenę 6.500 zł. Następnego dnia wykupił ubezpieczenie, w którym wskazał, że samochód będzie wykorzystywany w celach prywatnych, w tym do dojazdu do pracy, a także uzyskał czasową rejestrację pojazdu (nr rej. (...)). Choć został wyprodukowany dowód rejestracyjny pojazdu, ze względu na niezakończoną procedurę rejestracji nie został od wydany właścicielowi.

W samochodzie przeprowadzono badanie techniczne 23 stycznia 2016 r.

Dowód:

- dokumenty dotyczące kupna samochodu z Niemiec k. 413 – 420 akt

- faktura nr (...) z 26 stycznia 2015 r. k. 332 akt

- oświadczenie sprzedającego k. 330 akt

- polisa nr (...) z 27 stycznia 2015 r. k. 333 akt

- wniosek k. 409 akt

- decyzja nr CK.5410.1260.2015.AP z 27 stycznia 2015 r. k. 408 akt

- zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...) k. 410 akt

- zaświadczenie k. 219 akt

- pismo Starostwa Powiatowego w S. z 10 stycznia 2017 r. k. 401 akt

- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 358 - 359 akt

- kserokopia kart pojazdu k. 360 akt

- zeznania świadka G. G. k. 431v – 432v akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

A. C. (1) figuruje w ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą od 1 lutego 2015 r.

Dowód:

- zaświadczenie z 10 lutego 2015 r. k. 341 akt

- odpis z (...) k. 45, 350 akt

Od 1 lutego 2015 r. A. C. (1) jest zgłoszony do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako osoba zgłoszona do ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Złożone w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych druki A. C. (1) przedłożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. 2 lutego 2015 r., co wynika z prezentaty na tych dokumentach.

Dowód:

- zaświadczenie o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń z 10 lutego 2015 r. k. 342 akt

- druk (...) P (...) k. 348 – 349 akt

- druk (...) P (...) k. 346 – 347 akt

Pismem z 3 lutego 2015 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. poinformował A. C. (1), że do 2 lutego 2015 r. miał przedłożyć dokumenty w postaci zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działalności gospodarczej, zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o podleganiu ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Wezwał A. C. (1) do przedłożenia brakujących dokumentów w terminie 7 dni otrzymania pisma. Pismo zostało doręczone 17 lutego 2015 r.

Dowód:

- pismo Powiatowego Urząd Pracy w S. z 3 lutego 2015 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 343 – 345 akt

10 lutego 2015 r. A. C. (1) złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. zaświadczenie o wpisie do ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą od 1 lutego 2015 r., zaświadczenie o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń od 1 lutego 2015 r.

Dowód:

- zaświadczenie z 10 lutego 2015 r. k. 341 akt

- zaświadczenie o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń z 10 lutego 2015 r. k. 342 akt

16 lutego 2015 r. A. C. (2) dokonał w (...) R. J. B. (2) w W. trzech zakupów herbaty i kawy na kwoty: 318,50 zł, 131,80 zł i 127,15 zł.

Dowód:

- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 338 akt

- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 339 akt

- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 340 akt

28 lutego 2015 r. A. C. (2) kupił w Firmie Handlowo – Produkcyjno – Usługowej (...) wyroby cukiernicze i wodę za łączną kwotę 54,49 zł.

Dowód:

- faktura VAT (...) z 28 lutego 2015 r. k. 337 akt

1 marca 2015 r. A. C. (1) kupił od (...) Sp. z o.o. w S. należący do niej ekspres do kawy JURA XS9 z chłodziarką do mleka za cenę 8.680 zł.

Dowód:

- rachunek nr (...) z 1 marca 2015 r. k. 335 akt

- faktura VAT (...) z 26 listopada 2014 r. k. 215 – 217 akt

- zeznania świadka P. C. (2) k. 175v – 177 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

Dowody zakupu ww. urządzeń, towarów pozwany złożył powodowi, co ten ostatni odnotowywał stawiając na nich swą prezentatę.

Bezsporne

Na początku marca 2015 r. A. C. (1) odebrał od T. M. (1) zakupione wcześniej przez niego elementy mobilnego stanowiska kawowego. T. M. (2) wskazał, że wystawi fakturę w terminie miesiąca.

Dowód:

- zeznania świadka T. M. (1) k. 160 – 160v, 455v – 456 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

14 marca 2015 r. na drodze nr (...) w G. A. C. (1) kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) na skutek niezachowania należytej ostrożności przez niedostosowanie prędkości do istniejących warunków uderzył w skarpe, na skutek czego samochód dachował i uległ uszkodzeniu.

Po wypadku A. C. (1) w dalszym ciągu prowadził działalność gospodarczą w zakresie przygotowywania i podawania kawy i herbaty, w tym - na terenie galerii handlowej w G., w miejscu prowadzenia działalności przez (...) Sp. z o.o. w organizacji. W tym czasie namiot na metalowym stelażu wraz z ławkami i stolikami przechowywał u T. M. (1), a następnie namiot ze stelażem przeniósł do swojego garażu.

Dowód:

- notatka informacyjna z 14 marca 2015 r. k. 218 akt

- zeznania świadka T. M. (1) k. 160 – 160v, 455v – 456 akt

- zeznania świadka P. C. (2) k. 175v – 177 akt

- zeznania świadka M. C. k. 180v – 181 akt

- rachunki k. 220 – 225 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

15 marca 2015 r. A. C. (1) kupił od (...) Sp. z o.o. w organizacji w S. czekoladziarkę wraz z 10 kg czekolady za kwotę 2.250 zł, blender H. – 790 zł i syfon do bitej śmietany – 90 zł, a także kawę ziarnistą – 475 zł, 5 sztuk kawy zielonej mielonej – 180 zł i 2 sztuki czekolady po 2 kg – 180 zł.

Dowód:

- rachunek nr (...) z 15 marca 2015 r. k. 335 akt

- rachunek nr (...) z 15 marca 2015 r. k. 336 akt

- zeznania świadka P. C. (2) k. 175v – 177 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

30 marca 2015 r. T. M. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. wystawił na nabywcę A. C. (1) fakturę VAT (...) za zakup mobilnego stoiska kawowego za cenę 8.500 zł. W skład stanowiska wchodził ekspres do kawy oraz rozkładany namiot o stalowej konstrukcji z ławkami i stolikiem.

Dowód:

- faktura VAT (...) z 30 marca 2015 r. k. 334 akt
- zeznania świadka T. M. (1) k. 160 – 160v, 455v – 456 akt
- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

31 marca 2015 r. A. C. (1) złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. rozliczenie wydatkowania środków przyznanych na prowadzenie działalności gospodarczej, w którym wskazał, że na samochód dostawczy przeznaczył kwotę 6.500 zł (wnioskowana kwota – 6.000 zł), na mobilny punkt kawowy z wyposażeniem – 20.310 zł (wnioskowana kwota 14.000 zł), a na towar 1.468,94 zł (wnioskowana kwota 1.300 zł). A. C. (1) wskazał, że na zakupy wskazane we wniosku przeznaczył łącznie 28.278,94 zł.

Wraz z rozliczeniem przedłożył fakturę nr (...) z 26 stycznia 2015 r. na kwotę 6.500 zł za zakup samochodu osobowego marki R. (...) o nr. rej. (...) (rok produkcji 1999, nr VIN (...)) oraz polisę nr (...) potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia zakupionego samochodu, fakturę VAT nr (...) z 30 marca 2015 r. za zakup mobilnego stoiska kawowego za cenę 8.500 zł, fakturę VAT (...) z 28 lutego 2015 r. za zakup produktów cukierniczych, faktury VAT (...) z 16 lutego 2015 r. na zakup herbaty i kawy na kwoty 318,50 zł, 131,80 zł i 127,15 zł, a także rachunki za zakup ekspresu do kawy JURA XS9 z chłodziarką do mleka za cenę 8.680 zł, czekoladziarki wraz z 10 kg czekolady – 2.250 zł, blendera H. – 790 zł, syfonu do bitej śmietany – 90 zł, 5 kg kawy ziarnistej – 475 zł, 5 sztuk kawy zielonej mielonej – 180 zł i 2 sztuki czekolady po 2 kg – 180 zł.

W związku ze złożoną dokumentacją i wynikającymi z niej wątpliwościami pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy w S. rozpoczęły jej analizę.

Dowód:

- rozliczenie k. 331 akt
- faktura nr (...) z 26 stycznia 2015 r. k. 332 akt
- polisa nr (...) z 27 stycznia 2015 r. k. 333 akt
- faktura VAT (...) z 30 marca 2015 r. k. 334 akt
- rachunek nr (...) z 1 marca 2015 r. k. 335 akt
- rachunek nr (...) z 15 marca 2015 r. k. 335 akt
- rachunek nr (...) z 15 marca 2015 r. k. 336 akt
- faktura VAT (...) z 28 lutego 2015 r. k. 337 akt
- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 339 akt
- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 340 akt
- faktura VAT (...) z 16 lutego 2015 r. k. 338 akt
- zeznania świadka J. S. k. 157v – 159v, 434 – 436 akt

- zeznania świadka J. B. (1) k. 174 – 175v, 432 – 434 akt

Po rozmowie z pracownikiem Powiatowego Urzędu Pracy w S., A. C. (1) 1 kwietnia 2015 r. przedłożył w Powiatowym Urzędzie Pracy kserokopię dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu dotyczące samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) (rok produkcji 1999, nr VIN (...)). W jego treści w rubryce dotyczącej badania technicznego przybito pieczęć wraz z datą 1 kwietnia 2015 r. i wpisano datę kolejnego badania, tj. 23 stycznia 2016 r.

Dowód:

- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 358 - 359 akt

- kserokopia kart pojazdu k. 360 akt

- zeznania świadka J. S. k. 157v – 159v, 434 – 436 akt

- zeznania świadka J. B. (1) k. 174 – 175v, 432 – 434 akt

Po licznych próbach kontaktu z A. C. (1), pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy w S. ustalili z nim miejsce i czas spotkania monitorującego; nadto A. C. (1) 8 kwietnia 2015 r. stawiał się osobiście w budynku Powiatowego Urzędu Pracy w S., gdzie odbył rozmowę z pracownikiem zajmującym się realizacją projektu i przedłożył złożone na piśmie wyjaśnienia, w których wskazał, że samochód osobowy R. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku wypadku, w czasie którego uszkodzeniu uległo mobilne stanowisko kawowe, w tym namiot, szafki, dodatkowe elementy wyposażenia. Wskazał również, że dalej prowadzi działalność gospodarczą, a dla (...) Spółki z o.o. prowadzi działania z zakresu szkolenia personelu, sprzedaży kawy i herbaty oraz czynności menagerskie. 8 kwietnia 2015 r. i 9 kwietnia 2015 r. pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy w S. dokonali wizyty monitorującej połączonej z oględzinami w miejscu wykonywania działalności gospodarczej i w miejscu przechowywania uszkodzonego samochodu marki R. (...) o nr rej. (...). W czasie wizyty stwierdzono, że sprzęt w postaci czekoladziarki, blendera, syfonu do bitej śmietany i ekspresu do kawy są wykorzystywane zgodnie z umową do prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazano, że punkt działa pod szyldem R..

Dowód:

- notatka służbowa z 8 kwietnia 2015 r. k. 12 akt

- protokół z przeprowadzonej kontroli k. 12v, 362 – 367 akt

- pisemne wyjaśnienia A. C. (1) z 8 kwietnia 2015 r. k. 55, 368 akt

- zeznania świadka J. S. k. 157v – 159v, 434 – 436 akt

- zeznania świadka J. B. (1) k. 174 – 175v, 432 – 434 akt

Pismem z 20 kwietnia 2015 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wezwał A. C. (1) do zapłaty kwoty 21.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 23 grudnia 2014 r., wynoszącymi na 20 kwietnia 2015 r. kwotę 555,55 zł, w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma. Wskazano, że rachunki za zakup czekoladziarki, blendera, syfonu do bitej śmietany, ekspresu do kawy, kawy ziarnistej, kawy zielonej i czekolady zostały wystawione przez podmiot, który nie został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego, zakupiony samochód został w umowie ubezpieczenia określony jako przeznaczony do użytku prywatnego, a mobilne stanowisko kawowe zgodnie z przedłożoną fakturą zostało zakupione 30 marca 2015 r., czyli po dniu w którym uległ on zniszczeniu w związku z wypadkiem z 14 marca 2015 r.

W odpowiedzi na wezwanie A. C. (1) wyjaśnił, że zakupów dokonał w istniejącej spółce. Wskazał, że w umowie brak jest zapisu zobowiązującego do zarejestrowania zakupionego pojazdu na prowadzoną działalność. Wyjaśnił również,

że mobilne stoisko kawowe zostało odebrane, na zasadnie zaufania, na początku marca 2015 r. Wskazał, że obecnie wykonuje działalność w galerii handlowej na terenie G..

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 20 kwietnia 2015 r. k. 13, 356 – 357 akt

- pismo A. C. (1) k. 46 – 47, 372 – 373 akt

Po rozwiązaniu (...) Sp. z o.o. w organizacji w S. P. C. (2) zaczął prowadzić działalność gospodarczą pod firmą (...).U. P. C. (2). Wynajął powierzchnię pod stoisko kawowe w galerii handlowej w G.. W związku z wypadkiem A. C. (1) i zniszczeniu samochodu niezbędnego do prowadzenia mobilnego stoiska kawowego udostępnił on miejsce ojcu, aby ten dalej mógł prowadzić działalności gospodarczą w zakresie wskazanym w umowie, korzystając przy tym ze sprzętu zakupionego w ramach rozpoczętej działalności gospodarczej z środków uzyskanych w związku z projektem „Rynek pracy dla każdego”.

Dowód:

- zeznania świadka P. C. (2) k. 175v – 177 akt

- przesłuchanie pozwanego A. C. (1) k. 456v – 457v akt

Pismem z 9 czerwca 2015 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wezwał A. C. (1) do zapłaty kwoty 21.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 23 grudnia 2014 r., i wynoszącymi na 9 czerwca 2015 r. kwotę 788,98 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 9 czerwca 2015 r. k. 13v, 379 akt

W piśmie z 25 czerwca 2015 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. poinformował A. C. (1), że (...) Sp. z o.o. nie figuruje w bazie Krajowego Rejestru Sądowego, w przypadku innego terminu dostarczenia sprzętu winno to być odnotowane w treści faktury, a miejsce prowadzenia działalności gospodarczej nie zostało wskazane w (...).

Dowód:

- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w S. z 25 czerwca 2015 r. k. 44, 380 akt

8 października 2015 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wystawił na A. C. (1) notę obciążeniową nr 1, którą obciążył A. C. (1) kwotą 22.653,86 zł, w tym kapitał – 21.300 zł i odsetki od 23 grudnia 2014 r. do 8 października 2015 r. – 1.353,86 zł.

Dowód:

- nota obciążeniowa nr 1 z 8 października 2015 r. k. 14, 381 akt

Namiot ze stelażem oraz ekspres do kawy przechowywane w garażu A. C. (1) nie noszą znamion zniszczenia czy wyraźnych uszkodzeń.

Dowód:

- oględziny k. 445 – 446 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wskazał, że postawą wywiedzonego powództwa w stosunku do A. C. (1) jest umowa nr (...) na przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej w ramach realizacji projektu „Rynek pracy dla każdego” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach (...) 6.1.3. umowa (...)06.01.03-32 – 015/08-00 zawarta między powodem a A. C. (1) 23 grudnia 2014 r., która stanowi odzwierciedlenie regulacji zawartych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 23 kwietnia 2012 r. w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2012 r., poz. 457; dalej – rozporządzenie), które jest aktem wykonawczym wydanym na podstawie art. 46 ust. 6 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucji rynku pracy (Dz. U. z 2004 r., Nr 99, poz. 1001; dalej: ustawa o promocji zatrudnienia).

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o promocji zatrudnienia starosta z Funduszu Pracy może przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadku gdy działalność jest podejmowana na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, wysokość przyznanych bezrobotnemu środków nie może przekraczać 4-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz 3-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, przy czym szczegółowe warunki i tryb dokonywania refundacji określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw pracy (art. 46 ust. 6 ww. ustawy). Stosownie do § 8 rozporządzenia podstawą dofinansowania jest umowa zawarta przez starostę z bezrobotnym, absolwentem CIS lub absolwentem (...), która powinna zostać zawarta na piśmie pod rygorem nieważności oraz zawierać w szczególności zobowiązanie bezrobotnego, absolwenta CIS lub absolwenta (...) do:

- 1) prowadzenia działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy; do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego,
- 2) wydatkowania zgodnie z wnioskiem, o którym mowa w § 6 rozporządzenia, otrzymanego dofinansowania,
- 3) złożenia rozliczenia, o którym mowa w § 9 ust. 1 rozporządzenia, w terminie 2 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej,
- 4) zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami, o których mowa w art. 46 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia,
- 5) zwrotu równowartości odliczonego lub zwróconego, zgodnie z ustawą z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podatku naliczonego dotyczącego zakupionych towarów i usług w ramach przyznanego dofinansowania, w terminie określonym w umowie o dofinansowanie, nie dłuższym jednak niż 90 dni od dnia złożenia przez bezrobotnego, absolwenta CIS lub absolwenta (...) deklaracji podatkowej dotyczącej podatku od towarów i usług, w której wykazano kwotę podatku naliczonego z tego tytułu - w przypadku, gdy z deklaracji za dany okres rozliczeniowy wynika kwota podatku podlegająca wpłacie do urzędu skarbowego lub kwota do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy albo w terminie 30 dni od dnia dokonania przez urząd skarbowy zwrotu podatku na rzecz bezrobotnego, absolwenta CIS lub absolwenta (...) w przypadku gdy z deklaracji podatkowej dotyczącej podatku od towarów i usług, w której wykazano kwotę podatku naliczonego z tego tytułu, za dany okres rozliczeniowy wynika kwota do zwrotu.

Zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia bezrobotny, absolwent CIS lub absolwent (...) przedkładają staroście rozliczenie zawierające zestawienie kwot wydatkowanych od dnia zawarcia umowy o dofinansowanie na poszczególne towary i usługi ujęte w szczegółowej specyfikacji. Starosta w trakcie trwania umowy o dofinansowanie dokonuje oceny prawidłowości wykonania umowy, w szczególności poprzez weryfikację spełnienia warunku prowadzenia działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy (§ 9 ust. 5 rozporządzenia). Formą zabezpieczenia zwrotu refundacji lub dofinansowania może być poręczenie, weksel z poręczeniem wekslowym (aval), gwarancja bankowa, zastaw na prawach lub rzeczach, blokada środków zgromadzonych na rachunku bankowym albo akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika. (§ 10 ust. 1 rozporządzenia). Zauważyć należy również, że zgodnie z przepisem art. 46 ust. 3

ustawy o promocji zatrudnienia osoba, która otrzymała z Funduszu Pracy jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej, jest obowiązana dokonać zwrotu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli prowadziła działalność gospodarczą lub była członkiem spółdzielni socjalnej przez okres krótszy niż 12 miesięcy albo naruszone zostały inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków.

Powyższe regulacje znalazły swoje odzwierciedlenie w treści zawartej między A. C. (1) a Starostwem Powiatowym – Powiatowym Urzędem Pracy w S. umowy nr (...) z 23 grudnia 2014 r., na mocy której powód zobowiązał się do przekazania pozwanemu dofinansowania w kwocie 21.300 zł, a pozwany zobowiązał się do przeznaczenia uzyskanych środków na rozpoczęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wskazanym w umowie. Strony ustaliły, że A. C. (1) zobowiązany będzie do zwrotu otrzymanych środków w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania w tym zakresie, jeżeli:

- będzie prowadził działalności gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy,
- złoży nieprawdziwe oświadczenie, o którym mowa w § 6 umowy,
- naruszy inne warunki umowy z zastrzeżeniem § 9 ust. 2 i 6 rozporządzenia.

Wyżej omówiona umowa jest szczególnego rodzaju, nieuregulowaną kodeksowo, a więc – jest umową nienazwaną. Niewątpliwie w związku z tym zastosowanie będą miały ogólne przepisy dot. zobowiązań.

Zgodnie z dyspozycją art. 471 k.c.: Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Podstawowymi przesłankami odpowiedzialności kontraktowej przewidzianej w powyższym przepisie są:

- 1/ niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania;
- 2/ powstanie szkody;
- 3/ związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a powstaniem szkody.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar dowodu zaistnienia wyżej wymienionych okoliczności spoczywa na poszkodowanym, albowiem on wywodzi z tego faktu skutki prawne.

Umowy nienazwane charakteryzują się tym, że ich przedmiotem może być w szczególności świadczenie usług, przy czym umowa taka może dotyczyć dokonania jednej usługi, określonej liczby usług, bądź też dotyczyć stałego świadczenia usług określonego rodzaju. Ich stronami mogą być wszelkie podmioty prawa cywilnego, to jest osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną. Umowami nienazwanymi będą umowy o świadczenie usług zawierane z podmiotami świadczącymi je w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej. Mogą też być zawierane z udziałem konsumentów.

Nie ulega wątpliwości, że umowa zawarta przez pozwanym z powodem ma charakter umowy nienazwanej związanej ze świadczeniem usług przez podmiot zajmujący się – w kontekście przedmiotu nin. procesu – pomocą, organizacją pomocy osobom bezrobotnym, m.in. poprzez udzielanie im – na określonych warunkach – materialnego, logistycznego wsparcia w rozpoczęciu i kontynuowaniu działalności gospodarczej, aktywizacji zawodowej. W omawianym przypadku obowiązki powoda polegały na przyjęciu i zweryfikowaniu wniosku bezrobotnego (pozwanego) i udzielenie pomocy finansowej na rozpoczęcie działalności gospodarczej, następnie - przekazaniu pozwanemu określonych środków pieniężnych, po czym – kontrola i nadzór nad wydawaniem środków publicznych przez beneficjenta. Obowiązki bezrobotnego (pozwanego) polegały zaś przede wszystkim na (po

uzyskaniu już środków) rozpoczęciu działalności gospodarczej, jej kontynuowanie przez co najmniej rok, wypełnieniu wszelkich formalności przewidzianych prawem, a związanych z prowadzeniem takiej działalności (rejestracja jej w różnych urzędach), wydatkowanie środków na celom związane z działalnością wskazaną przez beneficjenta we wniosku zaakceptowanym w takiej treści przez PUP.

Można uznać, że umowa taka zawiera pewne elementy umowy zlecenia, a zgodnie z przepisem art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Konkludując, uznać trzeba, że umowa zawarta między stronami była ważną – wobec spełnienia przesłanek z art. 3531 kodeksu cywilnego - nienazwaną umową o cechach wyżej wskazanych.

Zawarta przez strony umowa o przyznanie środków miała charakter cywilnoprawnego stosunku prawnego, podlegającego zatem regułom wynikającym z przepisów prawa cywilnego, w tym w szczególności kodeksu cywilnego. Oznacza to, że w przypadku gdy strony odmiennie interpretowały postanowienia ww. umowy, do ustalenia treści oświadczeń woli znajdowały zastosowanie zasady wynikające z art. 65 k.c. W niniejszej sprawie należało jednak mieć również na względzie fakt, że treść ww. umowy w dużej mierze determinował obowiązujący wzór umowy o przyznanie środków, co musiało być wzięte pod uwagę przy wykładni zawartych w niej oświadczeń woli. W myśl art. 65 § 1 i 2 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, przy czym w umowie należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. „Z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem. Nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarczy [...] cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 grudnia 2006 r., sygn. akt III CSK 349/06, Lex nr 447244). Interpretując umowę na podstawie reguł językowych, należy brać pod uwagę nie tylko kontrowersyjny fragment tekstu, ale jednocześnie uwzględnić inne związane z nim postanowienia umowy, czyli tzw. kontekst językowy oraz okoliczności pozatekstowe. „Odbiorca oświadczenia woli może skutecznie powołać się na sens przez siebie rozumiany tylko wtedy, gdy każdy uczestnik obrotu znajdujący się w podobnej sytuacji, a w szczególności dysponujący takim samym zakresem wiedzy o oświadczeniu i okolicznościach jego złożenia, zrozumiałby tak samo jego znaczenie” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 5 grudnia 2007 r., sygn. akt I CSK 261/07, Lex nr 359453). „Należy też uwzględniać naturę i funkcję zawieranej umowy, a także zasady i zwyczaje współpracy w relacjach z innymi podmiotami” (wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 2004 r., sygn. akt IV CK 125/03, Lex nr 137677).

Na gruncie art. 65 k.c. stosuje się kombinowaną metodę wykładni, opartą na kryteriach subiektywnym i obiektywnym. W pierwszej fazie sens oświadczenia woli ustala się mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami, tj. za wiążący uznaje się taki sens oświadczenia woli, jak rozumiała je zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decyduje zatem rzeczywista wola stron, tj. kryterium subiektywne, co znajduje uzasadnienie normatywne w treści art. 65 § 2 k.c. W sytuacji, gdy okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, następuje przejście do obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli jak adresat sens oświadczenia woli winien rozumieć przy zastosowaniu starannych zabiegów interpretacyjnych. Na tym etapie przeważa więc ochrona zaufania odbiorcy oświadczenia woli, nad rozumieniem nadawcy, co ma sprzyjać pewności stosunków prawnych, a w konsekwencji pewności obrotu.

W przypadku interpretacji oświadczeń woli ujętych w formie dokumentu podstawowa rola przypada językowym regułom znaczeniowym (semantyka), jednakże uwzględnieniu podlegają także struktury gramatyczne, związki treściowe występujące pomiędzy poszczególnymi, zawartymi w tekście postanowieniami, jak również okoliczności, w jakich oświadczenie woli zostało złożone, jeżeli dokument obejmuje takie informacje, a także cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub możliwy do wyinterpretowania na podstawie zawartych w nim postanowień.

W niniejszej sprawie strony odmiennie interpretowały umowę z 23 grudnia 2014 r., konieczne zatem było odwołanie się do obiektywnych kryteriów wykładni oświadczeń woli. Strona powodowa bowiem z bardzo ogólnie ujętych obowiązków nałożonych na pozwanego wyinterpretowała, iż poszczególne zachowania tego ostatniego stanowią

takie nienależyte wykonanie zobowiązania, które powinno skutkować zwrotem całości świadczenia. Pozwany zaś wskazywał, że wykonywał umowę z należytą starannością, w warunkach, jakie zastał, jakie powstały w dynamicznym procesie jej wykonywania, często niezależnie od jego woli.

Pozwany miał świadomość celu udzielenia pomocy finansowej przez PUP. Cel ten nie sprowadzał się do umożliwienia rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej z punktu widzenia przedsiębiorcy, miał za zadanie aktywizować zawodowo bezrobotnych. W powołanych wyżej przepisach przewidziano szczegółowe regulacje dotyczące treści wniosku o udzielenie pomocy, planu przedsięwzięcia, narzucając pewne ramy nie podlegające modyfikacjom. Formułując wzorce wymienionych dokumentów pracownicy PUP musieli zatem ściśle przestrzegać tych wymogów.

Rozstrzygnięcia wymagała więc kwestia odpowiedzialności pozwanego za taki stan rzeczy w świetle tych unormowań i postanowień łączącej strony umowy, a także przepisu art. 471 k.c. z uwzględnieniem faktu, że z art. 355 § 1 i 2 k.c. wynika obowiązek dłużnika należytej staranności. I jakkolwiek pozwany rozpoczął – po uzyskaniu środków – działalność jako przedsiębiorca, i można by ww. obowiązki rozpatrywać w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności, to jednak – w ocenie sądu – nie sposób w tym przypadku stosować te zaostrzone kryteria w stosunku do pozwanego. Należyta staranność dłużnika określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Jednakże pozwany – przy zawieraniu umowy – takiego statusu jeszcze nie posiadał, następnie dopiero rozpoczął działalność gospodarczą. I co prawda wykonywał umowę już jako przedsiębiorca, to jednak zawierał ją jako osoba nieprowadząca takiej działalności, a to moment zawierania umowy powinien determinować przyjęcie danego statusu wzorca staranności. Wzorzec należytej staranności ma charakter obiektywny. Jego zastosowanie w praktyce polega najpierw na dokonaniu wyboru modelu, ustalającego optymalny w danych warunkach sposób postępowania, odpowiednio skonkretyzowanego i aprobowanego społecznie, a następnie na porównaniu zachowania się dłużnika z takim wzorcem postępowania. O tym, czy na tle konkretnych okoliczności można osobie zobowiązanej postawić zarzut braku należytej staranności w dopełnieniu obowiązków, decyduje nie tylko niezgodność jego postępowania z modelem, lecz także uwarunkowana doświadczeniem życiowym możliwość i powinność przewidywania odpowiednich następstw zachowania.

Zauważyć trzeba, że odpowiedzialność kontraktowa dłużnika oparta jest na zasadzie winy. Zgodnie bowiem z art. 472 k.c. – jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności.

Biorąc pod uwagę treść zarówno przepisu art. 471 k.c., jak i art. 472 k.c. uznać trzeba, że pozwany mógłby zwolnić się z obowiązku naprawienia szkody tylko wówczas, gdyby wykazał, że nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności przez niego niezawinionych. Oczywiście przy założeniu, że w ogóle doszło do niewykonania, czy nienależytego wykonania zobowiązania, co w nin. sprawie jest zasadniczą kwestią, o czym szczegółowo poniżej.

Powództwo skierowane zaś przeciwko M. C. znajdowało swoje podstawy w art. 876 k.c. i nast. Zgodnie z art. 876 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał (§ 1), przy czym oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie (§ 2). O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika (art. 879 § 1 k.c.). Stosownie natomiast do przepisu art. 881 k.c. w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie sąd poczynił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodu z dokumentów, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron i które nie wzbudziły wątpliwości Sądu, zeznań świadków J. S., T. M. (1), J. B. (1), P. C. (2), M. C. i G. G., które sąd ocenił jako wiarygodne oraz przeprowadzonych w toku postępowania 9 maja 2017 r. oględzinach.

Powód wskazywał, że pozwany nie przekazał w terminie 30 dni równowartości odliczonego lub zwróconego podatku naliczonego dotyczącego zakupionych towarów i usług w ramach przyznaných środków, a także, że pozwany dokonał zakupu części urządzeń i towaru w spółce, w której udziałowcem jest syn pozwanego, co zdaniem powoda budzi poważne wątpliwości co do prawidłowości dokonanych zakupów, tym bardziej, jak wskazał powód, że spółka (...) Sp. z o.o. nigdy nie została wpisana do KRS. Jako uzasadniający żądanie zwrotu dofinansowania powód wskazywał również fakt, że pozwany przedstawił fakturę zakupu mobilnego stoiska kawowego z 30 marca 2015 r., tymczasem podał, że uległo ono zniszczeniu 14 marca 2015 r. Pozwani podnosili, że nie otrzymali zwrotu podatku VAT, w związku z tym nie byli zobowiązani do wpłacania odpowiedniej kwoty na rzecz powoda. Wskazali również, że w wyniku wypadku uszkodzeniu uległ samochód niezbędny do prowadzenia mobilnego stanowiska, ale mimo to pozwany A. C. (1) w dalszym ciągu prowadził działalność gospodarczą w zakresie objętym umową na terenie galerii handlowej w G., gdzie wynajmuje część stoisk od swojego syna P. C. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) U. P. C. (2).

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sąd nie uznał zasadności twierdzeń powoda, że pozwany naruszył postanowienia umowy nr (...) z 23 grudnia 2014 r.

Pozwany w wyznaczonym terminie przedstawił niezbędne dokumenty, w tym faktury i rachunki za zakupiony sprzęt, który miał być przeznaczony do wykonywania działalności gospodarczej zgodnie z umową – samochód, namiot, krzesła, ławkę, sprzęt do przygotowywania kawy, herbaty i czekolady, a także niezbędne produkty w postaci kawy, herbaty, czekolady i wyrobów cukierniczych. Co istotne, powód nie miał zastrzeżeń co do zasadności i celowości dokonanych zakupów. Wskazywał jedynie, że pozwany A. C. (1) dokonał zakupu części sprzętu od spółki, w której udziałowcem był jego syn P. C. (2) i której adres siedziby jest tożsamy z adresem zamieszkania żony pozwanego – pozwanej M. C..

Omawiając powyższe, podnieść należy, że zgodnie z art. 161 § 1 k.s.h. z chwilą zawarcia umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powstaje spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, do której, stosownie do art. 11 § 2 k.s.h., w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące spółki z ograniczoną odpowiedzialnością po jej wpisie do rejestru. Zgodnie natomiast z art. 11 § 1 k.s.h. spółka kapitałowa w organizacji, w tym spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, może we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywaną. Co istotne w przypadku spółki kapitałowej w postaci spółki ograniczoną odpowiedzialnością majątek spółki stanowi majątek odrębny od majątku wspólników.

Z uwagi na powyższe należy uznać, że - zawierając umowy, na mocy których nabył od spółki (...) Sp. z o.o. w organizacji sprzęt i towar - stroną umowy nie był syn pozwanego, a nabyte przedmioty nie stanowiły jego majątku, a majątek strony umowy – spółki (...) Sp. z o.o. w organizacji. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że spółka ta ostatecznie nie została wpisana do KRS w terminie 6 miesięcy od dnia zawarcia umowy spółki, ponieważ dokonane w czasie istnienia spółki w organizacji czynności nie stają się z tego powodu nieważne czy uznane za nieistniejące.

Powód wskazywał również, że pozwany A. C. (1) przedłożył fakturę, z której wynika, że nabył mobilne stanowisko kawowe 30 marca 2015 r., podczas gdy w swoich wyjaśnieniach podał, że uległ on zniszczeniu 14 marca 2015 r., tj. w dniu wypadku, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie z art. 106i ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług VAT, co do zasady ustawa ta nakłada na podatników obowiązek wystawienia faktury dokumentującej sprzedaż najpóźniej 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpiła dostawa towarów lub wykonanie usługi. W przypadku otrzymania części lub całości zapłaty od nabywcy w formie zaliczki, przedpłaty - fakturę zaliczkową należy wystawić do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymano zapłatę częściową lub całościową. Tak więc jest możliwe i zgodne z obowiązującym prawem, wystawienie faktury po faktycznej sprzedaży. Nawet przyjmując, że pozwany ze swym kontrahentem nie „zmieścili się” w ww. terminie, to dla celów umowy nie ma to większego, praktycznego znaczenia. Takie ścisłe i niezwykle szczegółowe podejście do omawianej kwestii, jak to prezentuje strona powodowa,

jest klasycznym szukaniem tzw. kruczków prawnych wyłącznie dla swych korzyści. Takie zachowanie zaś nie przystoi urzędowi w relacji do obywatela, szczególnie, jeśli nie widać po stronie tego ostatniego złej woli.

Co prawda nie było w tym zakresie bezpośredniego zarzutu, to jednak podnieść należy, iż również kwestia ceny zakupu ww. stanowiska mobilnego, a ściślej – relatywnie duża różnica w cenie jego zakupu przez T. M. (1), a następnie dalszej sprzedaży pozwanemu, nie może stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa. Abstrahując już nawet od tego, że są to okoliczności wymagające wiadomości specjalnych, a strona powodowa w tym zakresie nie przejawiała inicjatywy dowodowej, to z drugiej strony – jest to też przejaw normalnej gry rynkowej – taniej kupić, aby drożej sprzedać. W umowie nie było nic o tym, że zakupy dokonywane przez beneficjenta mają być dokonywane w oparciu o jakąś szczególną procedurę, zapytania ofertowe czy tym podobne. Nie można więc także w tym zakresie twierdzić o nienależytym wykonaniu zobowiązania.

Jeśli chodzi o zarzut dot. tego, że w polisie ubezpieczenia OC pozwany wskazał, że pojazd zakupiony ze środków uzyskanych od powoda, ma być używany do celów prywatnych, to taki zarzut należy ocenić podobnie do wcześniejszego. Oczywiście pozwany nie powinien w ten sposób określać przeznaczenia samochodu, lecz – ponownie – dla oceny zasadności wydatkowania publicznych środków nie ma to większego znaczenia. Powyższa kwestia ma znaczenie w relacjach ubezpieczonego z ubezpieczycielem. Zapewne składka ubezpieczeniowa w przypadku pojazdu przeznaczonego do celów działalności gospodarczej byłaby wyższa i prawdopodobnie to było źródłem takiego wskazania przez pozwanego, lecz skutki tego odczułby sam i wyłącznie pozwany w przypadku, gdyby był sprawcą kolizji i okoliczność prowadzenia przez niego działalności gospodarczej miałyby znaczenie przy określaniu odpowiedzialności za szkodę. Jednak dla oceny relacji z powodem, kwestia ta ma marginalne znaczenie i nie może stanowić o zasadności żądania.

Także zarzut, że pozwany wykonywał działalność pod adresem niewskazanym we wniosku jest nieprzekonujący. Okoliczności prowadzenia działalności gospodarczej mogą się zmieniać i tak było w przypadku pozwanego. Po rozwiązaniu (...) Sp. z o.o. w organizacji w S. P. C. (2) (syn pozwanych) zaczął prowadzić działalność gospodarczą pod firmą (...).U. P. C. (2). Wynajął powierzchnię pod stoisko kawowe w galerii handlowej w G.. W związku z wypadkiem A. C. (1) i zniszczeniem, czy poważnym uszkodzeniem samochodu niezbędnego do prowadzenia mobilnego stoiska kawowego, udostępnił on miejsce ojcu, aby ten dalej mógł prowadzić działalność gospodarczą w zakresie wskazanym w umowie, korzystając przy tym ze sprzętu zakupionego w ramach rozpoczętej działalności gospodarczej z środków uzyskanych od powoda. W sytuacji utraty mobilnego stanowiska kawowego (uszkodzenia samochodu po dachowaniu), musiał pozwany szukać innej możliwości kontynuowania działalności. Wykorzystał do tego kontakty w ramach rodziny, co jest oczywiście zrozumiałe. Wręcz sąd poczytuje na korzyść pozwanego to, że poszukiwał czynnie możliwości kontynuowania pracy w ramach tego, co mu pozostało ze sprzętu, który zakupił, w ramach zamierzonego przedmiotu działalności. Powód szuka w tej zapobiegliwości jedynie podstaw do zwrotu świadczenia nie zauważając, że pozwany w ten sposób dochowywał należytej staranności w celu dalszego prowadzenia działalności gospodarczej.

Co do kwestii pieczęci w dowodzie rejestracyjnym pojeździe, jego rejestracji i badań technicznych, to podnieść należy, iż kwestionowana przez powoda data „1 kwietnia 2015 r.” (k. 359 akt) nie była o tyle istotna, że badanie techniczne było robione 23 stycznia 2015 r. i z niego wpisano datę następnego badania – w chwili badania samochód był sprawny (k. 410 akt). Kwestię dat, procedur związanych z rejestracją przedmiotowego pojazdu wyjaśniało tutaj Starostwo Powiatowe w pismach z 14 listopada ubr. (k. 219 akt) i z 10 stycznia br. (k. 401). Wynika z nich jednoznacznie, że proces rejestracji nie został ostatecznie w pełni zakończony wobec uszkodzenia samochodu, zatrzymania pozwolenia czasowego przez Policję i nieprzedstawienia aktualnego badania technicznego pozwalającego na wprowadzenia pojazdu do eksploatacji. Także w tym zakresie sąd nie widzi zawinionego zachowania pozwanego o cechach niewykonania, czy nienależytego wykonania przedmiotowej umowy.

Tak więc należy mieć na względzie, że sposób zawarcia umowy i w dużej mierze jej treść zostały zdeterminowane przez przepisy obowiązującego prawa. Beneficjent ma zatem niewielkie możliwości negocjowania umowy i wpływania na jej treść. W tej sytuacji to przede wszystkim instytucja wdrażająca - jako posługująca się wzorcem umowy i

specjalizująca się w zasadach wykorzystywania środków unijnych - winna zadbać o precyzję jej zapisów, przede wszystkim w kontekście określenia obowiązków beneficjenta, których niedopełnienie obwarowane jest surowymi sankcjami, włącznie z obowiązkiem zwrotu całego otrzymanego dofinansowania wraz z odsetkami. Nie jest zatem zgodna z zasadami współzycia społecznego taka wykładania umowy, która całe ryzyko braku precyzji jej zapisów przerzuca na beneficjenta (art. 65 § 1 k.c.). Jest też nadużyciem prawa podmiotowego (art. 5 k.c.) dochodzenie w takiej sytuacji zwrotu całego dofinansowania w oparciu o zarzut naruszenia przez beneficjenta co najmniej nieprecyzyjnie określonych obowiązków umownych.

R. powyższe rozważania, sąd doszedł do przekonania, że w istocie powód nie wykazał, że pozwany swoim działaniem naruszył postanowienia umowy nr (...) z 23 grudnia 2014 r., a co za tym idzie - że jest on zobowiązany do zwrotu w całości czy choćby w części uzyskanego dofinansowania. Powód nadto w niedostateczny sposób próbował wyjaśnić powstałe – w jego ocenie – wątpliwości w zakresie wydatkowania przez pozwanego przyznanych funduszy. A miał ku temu możliwości, zwracając się np. do tut. Starostwa Powiatowego w sprawie rejestracji pojazdu, konsultując z księgowym kwestię wystawienia faktury VAT po sprzedaży danego towaru, analizując problematykę działania spółki prawa handlowego w organizacji. Brak takiej pogłębionej analizy podnoszonych przez siebie zarzutów świadczy dodatkowo o pewnym nieposzanowaniu interesów beneficjenta.

W związku z tym wywiedzione powództwo jako bezzasadne należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku stosownie do wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia swych praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w całości. W związku z tym to powoda jako stronę przegrywającą obciąża obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową. Na koszty pozwanych złożyła się kwota 2.400 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w stosunku do wartości przedmiotu sporu ustalone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o nieuiszczonych kosztach sądowych stanowi przepis art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. koszty sądowe w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W niniejszej sprawie na nieuiszczone koszty złożyła się opłata za przejazd taksówką na miejsce oględzin w kwocie 10 zł, która to kwota została tymczasowo pokryta ze Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę wynik sprawy ww. kwotą należało w całości obciążyć powoda, o czym orzeczono w punkcie III sentencji wyroku.

Sędzia Sądu Rejonowego Marek Baranowicz